

— Не стига само да хвърлишъ съмената въ земята и да очаквашъ за плодъ и за хубави цветя. По-рано ще тръбва пръстъ да се разработи и приготви на връме; също така и на връме тръбва да се посъе; да се плъви и чисти отъ буренитъ, — и да се полива на връме и редовно!

Стоянчо помислилъ малко и слѣдъ като поразсѫдилъ, до колкото можалъ, отговорилъ мълкомъ:

— Да, Татко!

Тогава, баща му казалъ:

— Гледай, синко, да не забравишъ тоя примѣръ и да го имашъ прѣдъ очи въ своя бѫдащъ животъ, кога порастешъ:

— Твоя умъ прилича на една градинка, която тръбва да се обработва много отрано. Щомъ мине известна възрастъ, твоя умъ не ще може да се обработка, както сега. Нали също бѣше и съ градината ти, която ти не можа добрѣ и на връме да обработишъ.

— Оня, който не използва пролѣтъта на своя животъ; който не работи прѣзъ лѣтото, прѣзъ есента и прѣзъ зимата, той бива наказанъ по-късно за своята безгрижност и за лѣнността си. *Дъца, бѫдьте като Златка.*

Чично Благо.

